

[Socialministeren.]

hindrer personer, som måtte være særlig disponerede for en sygdom, i at tage arbejde et sted, hvor de let vil kunne pådrage sig denne sygdom. Igennem de senere år har arbejds- og fabriktilsynet rationelt foretaget erhvervshygiejniske undersøgelser. Ved lovforslaget tages nu det vigtige skridt, at man kan påbyde lægeundersøgelse som betingelse for, at en arbejder beskæftiges i en virksomhed, samt regelmæssig lægeundersøgelse af ham, sålænge han er beskæftiget i denne virksomhed. Udgifterne ved afholdelse af lægeundersøgelser påhviler arbejdsgiveren, dog bortset fra udgifterne til den undersøgelse af arbejdere over 21 år, der eventuelt skal finde sted, forinden de tiltræder arbejdet. Arbejderne er forpligtede til at lade sig underkaste lægeundersøgelse, og de skal have den fornødne frihed dertil uden tab af arbejdsindtægt. Direktøren for arbejdstilsynet kan lade iværksætte lægeundersøgelse af arbejdere i virksomheder eller fag, der rummer en særlig sundhedsfare. Medens det må anses for naturligt, at arbejdsgiveren betaler for de lægeundersøgelser, der skal iværksættes, fordi arbejdet i en virksomhed gør det nødvendigt, således at udgiften bliver en produktionsudgift, er det rimeligt, at det offentlige betaler de undersøgelser, som foretages efter særlige bestemmelser af direktøren for arbejdstilsynet, da disse undersøgelser ofte vil have til formål at skaffe oplysninger af interesse for et helt fag eller større område, og forslaget pålægger da heller ikke arbejdsgiverne at betale de sidstnævnte undersøgelser. Afsnittet indeholder en del ændringer i forhold til arbejdsrådets udkast, hvilket er foranlediget af de senere vedtagne internationale konventioner.

I de „fælles bestemmelser“ er der tillige regler om sikkerhedstjenesten. Herom skal jeg sige nogle ord i forbindelse med afsnittet om tilsynet. Der foreslås endvidere oprettet en arbejderbeskyttelsesfond med det formål gennem passende foranstaltninger at oplyse befolkningen om ulykkes- og sygdomsfarer under arbejdet samt medvirke til, at nye beskyttelsesmetoder bliver gennemprøvet og kendt.

Afsnit II indeholder dernæst et særligt kapitel om sundheds- og velfærdsforanstaltninger på arbejdsstedet. Der sondres i

dette afsnit mellem håndværks-, industri-, handels- og kontorvirksomhed på den ene side og alle andre virksomheder, f. eks. bygningsarbejde, anlægsvirksomhed, transportvirksomhed, landbrug og skovbrug på den anden. Medens bestemmelserne umiddelbart gælder for den første gruppe, når arbejdet foregår på fast arbejdssted, finder de, når arbejdet foregår helt eller delvis under åben himmel, kun anvendelse med de nødvendige afvigelser, og for den anden gruppe virksomheder fastsætter socialministeren efter forhandling med vedkommende fagminister, i hvilket omfang bestemmelserne skal finde anvendelse.

Forslaget indeholder regler om lofthøjde, luftrum, temperaturforhold, luftfornyelse, fugtighedsgrad, om indretningen af arbejdsstedets gulve, tag og vægge, om belysning, om rengøring, om sanitære indretninger m. v., såsom vaskeindretninger og bade, garderobes og cykleskure, arbejdsklæder, opholds- og spiserum, aftrædelsesrum, stole samt om personlige beskyttelsesmidler, såsom masker, handsker, briller og indåndingsapparater.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de enkelte punkter, der omhandles i dette kapitel, men skal herom henvise til forslaget. Bestemmelser svarende hertil har vel i større eller mindre omfang også været gældende efter den hidtidige ordning, enten ifølge selve fabrikloven eller i kraft af de udstedte regulativer. Jeg finder anledning til særlig at pege på betydningen af, at bestemmelserne nu også vil finde anvendelse på handels- og kontorvirksomhedernes arbejdslokaler.

Løvrigt bevæger loven sig her ind på områder, hvor den nærmere gennemførelse af beskyttelsesbestemmelser naturligt bør ske ved regulativer, og forslaget indeholder også en bemyndigelse for socialministeren til — efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet — indenfor de i loven givne rammer at udstede regulativer angående sundheds- og velfærdsforanstaltninger på arbejdsstedet og angående forebyggelse af sygdoms- og ulykkesfarer. Sådanne regulativer skal efter forslaget optages til revision mindst hvert 10. år.

I de bestemmelser, der var optaget i udkastet, har jeg iøvrigt foretaget enkelte tilføjelser, for at forslaget kunne komme i